

Pedagogul de școală nouă este tot... pedagogul de școală veche. De la Caragiale și până astăzi, lanțul slăbiciunilor s-a tot lungit și ne-a făcut, cu sau fără voia noastră (era să spun „complicitatea” noastră), tot mai confuzi etic. Păienjeniișul nevăzut al relațiilor „de la om la om” a devenit o capcană sigură pentru naivii care mai cred că pot reuși „prin ei înșiși”, căprioare inocente pândite de ochi fosforescenți de fiare, din hățșurile bine înrădăcinate ale subterfugiilor noastre strămoșești.

Și, la sfârșit de an școlar, numai profesor să nu fii!... Întrebându-te la nesfârșit: Ce e, la urma urmei, conștiința? O gargară matinală? Un duș de rutină? O haină pe care o îmbraci sau o dezbraci, după conjunctură? Cravata care te sugrumă și pe care abia aștepti să o dezlegi? Oxigenul tău? Apa ta? Felul tău de a fi? Adică tu însuși? Încercând să separi onest responsabilitatea de înșelătoarele culori ale sentimentelor, slăbiciunilor și emoțiilor, înțelege că totdeauna va exista cineva care le va amesteca șiret, așteptându-se sau determinându-te să faci, în folosul lui, „omenește”, același lucru.

Grațioasa Madam Popescu nu mai aleargă cu birja de la profesor la amicul X, de la amicul Y la profesor, și tot așa: caii putere ai grăbitei societăți moderne i-au înlocuit de mult pe nărăvașii mâncători de ovăz ai secolului trecut. Dar lanțul duce tot de la Popești la Ionești, mai departe la Protopopești, Preotești, Diaconești, Iconomești, Sachelărești, Piscupești... și cine mai știe ce alți X-u-lești de astăzi!

Cu inocența lui, micul Ftiriadi a tot învățat Pământul în jurul Soarelui 365 de zile pe an și, la fiecare al patrulea, cu o zi mai mult. Și întrebarea-răspuns „Nu-i așa că...”, mărturie a slăbiciunilor omenești de când lumea, își tot află sfioasa și (ne)vinovata confirmare „Da, domnule...”.

Dănilă Prepeleac, prototip și el al multor adolescenți de astăzi, a tot dat învățătura pe traista goală prin care fluieră vântul pagubei și al statului degeaba.

Pe „Cănuță cel sucit”, văr bun cu cei dinainte, ultimul clopoțel al acestui sfârșit de an l-a găsit pe scenă, cu tichie și ciucure mătăsoase de absolvent eminent pe creștetul frământat de efortul memorării numerelor complexe și domnilor Țării Românești.

În schimb, Mamița, Mam-mare și Tanti Mița au devenit, democratic, după lege, partenere în ale

educației cu pedagogul de școală nouă, în beneficiul evident al tânărului Goe multiplicat la nesfârșit:

„Onorată instanță, dar copilu' nostru are drepturi! Adică de ce profesoru', acest ins fără inimă, nu mai trece și el cu vederea? Chiar n-are suflet?! (lacrimi, batistă, tremolo în glas, toată recuzita...). Că doar e și 'mnealui mamă... ăăă... adică tată! Ce, copilu' nostru e singuru' de pe mapamond care trece și el clasa... mai pe șest? Cum să-l lase iar repetent?! Sau corigent...! De ce nu se gândește la copil că poa' să facă o depresie? Cum e el simțitor, poa' să se prăpădească puișoru! Țațo, mor!! (leșin scurt, batistă udă, ură în glas...). Ce note-s alea de 2 și 3...? Nu perrrrmitem să i se dea mai puțin de... 10! Și... nu ne lăsăm, ...merrrrgem până unde e nevoie! De ce? Lote-așa, că suntem de familie bună, parol! (cu ton savant zeflemitor) Ce, se dărâmă Făgărașii? Se albăstrește Marea Neagră? Nu mai circulă trenurile prin Periș? (Crescendo dramatic) Nu mai răsare soarele?! Nu mai vin berzele din țările calde... nu mai crește iarba, nu mai plouă o sută de ani sau se învârtește Pământu' invers?!...”

În spiritul lui Caragiale, tragem cortina peste scena de mai sus, care poate să pară comică, dacă n-ar fi tragic de actuală. Am spune apoi că nu știm ce s-a mai întâmplat mai departe cu eroii noștri... și până unde au mers.

Dar ne vin în minte, neliniștitoare, întrebări pe care nu vrem cu niciun chip să le ignorăm, ci dimpotrivă, să le sădim adânc și de neșters, semnal luminos în conștiințe: **Dacă... dacă... școlarul în cauză... a ajuns departe? Și... cât de departe?! Dacă este el astăzi... educatorul în grija căruia ne încredințăm copiii? Medicul... în mâna căruia punem cu speranță sau disperare viața noastră și a celor dragi? Judecătorul de la care așteptăm dreptatea? Arhitectul căruia îi cerem cu toată încrederea să ne proiecteze propria casă? Polițistul care ne protejează? Inginerul care... Finanțistul care... Pilotul... Ziaristul... Directorul... Politicianul... Președintele... Europarlamentarul...?! Dacă...?!**

Text: Prof. Ioana Luminița Ungureanu